

Hồi thứ Ba Mười

Huyết Dao Tăng Gặp Bước Đường Cùng

Lúc này chàng nổi lòng nghĩa hiệp bao nhiêu mỗi úy kỵ đều tiêu tan hết chàng khẽ đáp:

– Được rồi! Tiểu tử hạ sát lão gia, dù Huyết Dao hòa thượng có phiến trách cũng chẳng cần.

Thủy Đại mừng thầm trong bụng, lão vốn là người túc trí đa mưu tuy bị trọng thương tâm thần vẫn tỉnh táo, lão khẽ nói:

– Để Thủy mỗ lớn tiếng thóa mạ tiểu sư phụ rồi tiểu sư phụ cầm côn đập chết Thủy mỗ là lão hòa thượng kia không phiến trách tiểu sư phụ nữa.

Lão không chờ Dịch Vân trả lời đã lớn tiếng quát mắng:

– Tên tiểu dân tăng kia! Người mà không quay đầu lại vẫn học thói lão ác tăng thì nhất định mai đây chẳng được chết yên lành, nếu người còn chút thiên lương chưa mất hết thì mau mau rời khỏi Huyết Dao Môn là hơn! Tiểu ác tăng! Quân khốn kiếp! Quân chó đẻ! Biết điều thì mau mau sửa đổi lỗi lầm.

Dịch Vân nghe trong lời thóa mạ có ngụ ý khuyên răn, trong lòng ngấm ngầm cảm kích.

Tay chàng cầm một khúc cây lớn múa lên mấy cái vẫn không đáng xuống.

Thủy Đại trong lòng nóng nảy càng chửi bới tệ hại hơn, lão ghé mắt ngó qua bên kia thấy Hoa Thiết Cán hai gối nhũn ra quỳ xuống đất tuyết đang đập đầu lạy Huyết Dao Tăng.

Huyết Dao Tăng cười khanh khách, vươn tay ra điểm vào huyệt linh đài sau lưng Hoa Thiết Cán.

Lão vận hết tàn lực ra ngón tay điểm xong không còn chút hơi sức nào nữa.

Thủy Đại thấy Hoa Thiết Cán quỳ xuống trong lòng se lại, vì lão chết đi Hoa Thiết Cán cũng hàng phục thì chẳng còn ai bảo vệ Thủy Sanh, bất giác lão than thầm:

– Tội nghiệp cho Sanh nhi! Sao còn chưa giết ta?

Dịch Vân cũng nhìn thấy Hoa Thiết Cán quỳ xuống rồi và chắc là Huyết Dao Tăng sắp trở lại, chàng liền nghiêng rặng vung côn đập trúng đầu Thủy Đại làm cho vỡ tan nát, Hỡi ơi! Một đời đại hiệp bị thảm tử trong trường hợp này, ai nghe nói mà không cảm khái muôn vàn?

Thủy Sanh vừa khóc vừa la:

– Gia gia! Gia gia!

Nàng la được hai tiếng rồi ngất xỉu không biết gì nữa.

Huyết Dao Tăng đã nghe rõ thanh âm Thủy Đại mắng chửi thậm tệ liền cho là Dịch Vân không nén nổi cơn tức giận nên chàng ra tay đánh chết lão.

Hiện giờ Hoa Thiết Cán đã bị ác tăng kiềm chế thì Thủy Đại sống hay chết cũng không quan hệ gì đến đại cuộc.

Huyết Dao Tăng vô cùng đắc ý bất giác nổi lên tràng cười rộ, nhưng lão nghe tiếng cười của mình có điều khác lạ nó chỉ còn là mấy tiếng ồm ồm ặc ặc chứ chẳng phải tiếng cười vui thú.

Hai chân lão mỗi lúc một mềm nhũn, lão chệnh choạng đi được mấy bước rồi ngồi phệt xuống đất tuyết.

Hoa Thiết Cán thấy tình trạng này trong lòng hối hận vô cùng, lão lẩm bẩm:

– Thủy huynh đệ đã nói đúng sự thực, tên ác tăng kia quả nhiên hao tán hết chân khí, ta mà biết sớm thì chỉ ra tay một cái là kết quả xong đời lão, sao ta lại sợ lão đến thế? Việc gì mà phải dập đầu xin thua?

Lão nghĩ tới mình đã nổi danh đại hiệp mấy chục năm trời ở đất Trung Nguyên mà còn đi quì gối khấn cầu kẻ thù phạm tội vạn ác, cái nhục này khiến cho mình thực không còn đất để dung thân.

Nhưng Hoa Thiết Cán bị điểm huyết Linh Đài, phải sau mười hai giờ mới tự giải khai được, lão biết Huyết Dao Tăng phải giữ không lộ về chân khí hao tán hết mới mong sống sót. Bây giờ lão chắc không tha mạng cho mình nữa, vì sau khi huyết đạo giải khai, có ý nào lão lại không động thủ giết mình?

Quả nhiên Huyết Dao Tăng lớn tiếng:

– Đồ tôn! Người mau lại giết lão này đi, lão là người gia ác đến cùng cực, không thể để lão sống được.

Hoa Thiết Cán la lên:

– Lão đã hứa lời tha mạng cho ta, sao lại không giữ tín nghĩa?

Lão cũng biết lúc này có biện bạch cũng không ích gì, nhưng đại nạn lâm đầu còn nước còn tát, may ra cứu vãn được chăng?

Huyết Dao tăng cười lạt đáp:

– Những vị cao tăng ở Huyết Dao Môn chúng ta coi hai chữ tín nghĩa bằng cục phân chó. Lão dập đầu van xin ta tha chết là lão mắc bẫy ta đó, ha ha! ha ha!

Rồi lão giục Dịch Vân:

– Hảo đồ tôn! Hảo đồ tôn! Đồ tôn mau giết lão đi! Cầm gậy đập vào đầu lão một cái là xong đời, nếu để lão sống là nguy hiểm vô cùng!

Lão rất sợ Hoa Thiết Cán vì tự biết vừa rồi tuy lão đã điểm huyết lão nhưng không đủ lực thấu vào đến kinh mạch, mà võ công đối phương rất thâm hậu, chỉ sợ

sau vài giờ huyết đạo lão tự giải khai khi đó cục diện đảo ngược, lão sẽ trở thành miếng thịt trên thớt.

Địch Vân không hiểu Huyết Dao Tăng đã sức cùng lực kiệt chỉ đoán là lão kiềm chế cường địch rồi, muốn nghĩ ngơi cho thoải mái chàng tự hỏi:

– Vừa rồi ta giết Thủy đại hiệp là để lão thoát vòng khổ ải, còn Hoa đại hiệp đây thì ta giết làm gì?

Chàng liền đáp:

– Lão đã bị sư tổ gia gia kiềm chế rồi, đồ tôn tướng tha cho lão đi!

Hoa thiết Cán vội nói theo:

– Phải rồi! Phải rồi! Tiểu sư phụ nói đúng lắm! Hoa mỡ đã bị các vị kiềm chế, lại tuyệt không có ý kháng cự thì hà tất phải giết Hoa mỡ làm gì?

Thủy Sanh dần dần hồi tỉnh nàng vừa khóc vừa gọi:

– Gia gia! Gia gia!

Nàng nghe Hoa Thiết Cán năn nỉ một cách đê hèn, liền cất tiếng thóa mạ:

– Hoa bá bá! Bá bá là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy võ lâm mà sao nay lại mặt dày đến thế? Bá bá hãy nhìn kỹ gia phụ phải chịu khổ hình... gia gia... gia gia...

Nói tới đây, nàng lại nghẹn ngào khóc không ra tiếng.

Hoa Thiết Cán đáp:

– Võ công hại vị sư phụ rất cao cường, chúng ta đánh không lại thì hàng phục đi theo các vị để tuân hiệu lệnh là đúng lý.

Thủy Sanh “Phì phì” luôn mấy tiếng rồi mắng nhiếc:

– Chao ôi! Thật là hạng mặt dày!

Huyết Dao Tăng nghĩ đến chuyện chần chờ khác nào là thêm nguy hiểm khắt ấy mà không biết làm cách nào? Lão chẳng còn một chút khí lực dù cố chống đỡ lê đi mấy bước cũng không được, lão lại giục:

– Hảo hài nhi! Hài nhi nghe lời sư tổ gia gia mà hạt sát lão lẽ đi!

Thủy Sanh quay lại ngó thấy đầu phụ thân nát bét, máu thịt bầy nhầy tử trạng cực kỳ thê thảm nàng nghĩ tới ngày thường phụ thân đối với nàng rất mực từ ái, tình thâm cốt nhục làm cho xúc động cơ hồ lại muốn ngất đi.

Lúc Thủy Đại khẩn cầu Địch Vân đánh chết lão cho khỏi chịu cảnh đau khổ nhục nhã. Thủy Sanh đã nghe tiếng nhưng hiện giờ mỗi đau khổ công vào trái tim, nàng quên hết chuyện trước chỉ còn biết Địch Vân vung bồng đánh chết phụ thân mình làm đầu nát ra như tương.

Mối uất hận trong lòng khó nổi kiềm chế, nàng đột nhiên cảm thấy một luồng nhiệt khí từ huyết Đan Điền bốc lên, còn người luyện nội công đến mười

năm đã cao thâm chân khí trong mình vận hành hồi lâu có thể tự giải khai được những huyết đạo bị phong tỏa. Nhưng muốn luyện được tới trình độ này không phải chuyện dễ, đến Hoa Thiết Cán còn chưa được hưởng chi là Thủy Sanh!

Nhưng con người lâm vào tình cảnh đại nguy nan do sự khích động mạnh mà phát sinh biến cố, tiềm lực trong người đột nhiên phát sinh một cách khác thường, bình thời không bao giờ xảy ra ngay người thường gặp hỏa tai có thể mang nổi vật nặng trăm cân, gặp chó dữ cắn nhảy lên được bức tường cao cũng đều thế cả.

Lúc này Thủy Sanh bị phần đến cực điểm, chân khí trong người nàng khích động phi thường tự giải khai huyết đạo cũng vì lẽ đó.

Chính Thủy Sanh không hiểu một luồng nội lực từ đâu đưa tới khiến nàng nhảy lên, lượm lấy cành cây bên mình phụ thân chạy bổ nhào bổ nhào đến đánh Dịch Vân.

Dịch Vân né tả tránh hữu tuy gìn giữ được nơi yếu hại ở trước mặt, nhưng bên má, sau gáy, bên tai, bả vai bị nàng liên tiếp đánh trúng mười mấy gậy, đau không chịu nổi.

Chàng đưa tay lên gạt, lớn tiếng hỏi:

– Sao cô nương lại đánh tại hạ? Lệnh tôn năn nỉ tại hạ kết quả cuộc đời cho lão gia đấy chứ.

Thủy Sanh run lên nàng nghĩ lại câu nói này quả đúng sự thực, đứng ngẩn người ra rồi buồn rầu ngồi phệt xuống khóc òa lên.

Huyết Dao Tăng nghe Dịch Vân nói câu “Chính lệnh tôn yêu cầu tại hạ kết liễu cuộc đời lão gia đấy chứ” trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lão liền hiểu rõ gốc ngọn bất giác nổi giận nghĩ thầm:

– Thằng lỏi này chống báng sư mạng, trợ giúp địch nhân thật là đại nghịch bất đạo.

Trong cơn phẫn nộ, lão muốn cầm đao chém giết chàng ngay, nhưng vừa cử động cánh tay thì khắp mình tê chồn tứ chi vô lực.

Lão liền giữ vẻ thản nhiên mỉm cười nói:

– Hảo đồ tôn! Người hãy coi con nhỏ đừng để thị nổi tính man rợ, thị chính là người đó người muốn chinh lý thị thế nào là ở nơi người. Sư tổ gia gia để người được tùy tiện.

Hoa Thiết Cán đã nhìn rõ mọi sự liền gọi:

– Thủy diệt nữ! Người lại đây, ta có mấy lời muốn nói với người.

Lão biết Huyết Dao Tăng hiện giờ không còn sức trối nổi con gà chẳng có gì đáng sợ, Dịch Vân bị gãy giò trong bóng người Thủy Sanh là mạnh hơn hết lão muốn khế bảo nàng trừ khử hai nhà sư.

Không ngờ Thủy Sanh thấy lão đê hèn khiếp nhược, đem lòng căm hận đến

cực điểm, nàng nghĩ thầm:

– Nếu lão không bỏ thương đầu hàng thì gia gia ta không đến nỗi uổng mạng.

Nàng nghe Hoa Thiết Cán hô hoán vẫn không thềm lý gì tới.

Hoa Thiết Cán lại nói:

– Thủy diệt nữ! Người muốn thoát khỏi vòng khốn quẩn này thì đây là một cơ hội duy nhất, người lại đây ta nói cho mà nghe.

Huyết Dao Tăng tức giận quát:

– Làm gì mà lảm miêng thế? Nếu không câm họng ta chem. Một dao chết tươi.

Thủy Sanh tức giận hỏi:

– Còn chuyện gì nữa sao không nói huych tẹt ra mà phải úp úp mở mở?

Hoa Thiết Cán bưng bảo dạ:

– Hiện giờ lão ác tăng đang vận khí điều dưỡng để khôi phục nội lực, lão chỉ khôi phục được một phần cầm nổi thanh đao là nhất tâm đâm chết ta trước, thời cơ cấp bách lắm rồi ta bảo thị càng lẹ càng tốt.

Lão tính vậy liền nói:

– Thủy diệt nữ! Người hãy coi lão hòa thượng kia! Sau khi kịch đấu, nội lực hao tán hết sạch sành thậm chí ngồi xuống rồi không đứng lên được nữa.

Lão là người cẩn thận đã biết rõ lúc này Huyết Dao Tăng không còn sức lực gia hại mình mà đối với lão vẫn ra chiều kính trọng, kêu lão bằng lão hòa thượng.

Thủy Sanh liếc mắt ngó Huyết Dao Tăng quả nhiên thấy lão ngồi nghiêng trên đất tuyệt tình trạng rất thảm bại, nàng nghĩ tới mối thù giết cha chẳng cần biết lời Hoa Thiết Cán là chân hay giả cứ cầm cành cây gơ lên nhằm bổ xuống đầu lão.

Huyết Dao Tăng là con người xảo quyết nghe Hoa Thiết Cán hô hoán Thủy Sanh biết rõ tâm ý lão, trong lòng ngấm ngầm nóng nảy lão xoay chuyển ý nghĩ trong đầu:

– Nếu con nhỏ kia mà đến sát hại ta thì làm thế nào?

Lão đã đề tụ chân khí mà Huyết Đan Điền vẫn còn trống rỗng, toàn thân mềm xèo hơn cả lúc trước, lão đang bàng hoàng không biết làm thế nào thì Thủy Sanh tay cầm khúc cây giáng xuống đầu lão.

Thủy Sanh quen dùng trường kiếm làm khí giới chưa từng xử côn bao giờ, thêm vào đó nàng nóng lòng trả thù cha cây côn đánh xuống chẳng có đường pháp nào hết, dưới nách lộ sơ hở rất nhiều.

Huyết Dao Tăng hơi nghiêng người đi lão toan dùng cây đoản thương của

Hoa Thiết Cán hiện đang cầm trong tay đầu chên chếch lên, nhưng vì khí lực suy nhược quá rồi muốn quay mũi thương lại đã cảm thấy bất lực, lão đành miễn cưỡng đưa cán thương nhằm trúng huyết Đại Bao dưới nách Thủy Sanh để chờ sẵn.

Thủy Sanh đang cơn bi phần không kịp đề phòng nguy kế của lão cây côn nàng đáng xuống trúng mặt Huyết Dao Tăng làm cho nát da rửa thịt, nhưng cũng lúc ấy cảm thấy Huyết Dao dưới nách tê chồn, tứ chi mềm nhũn người nàng ngã chúi về phía trước.

Huyết Dao Tăng đắc ý cười khanh khách hỏi:

– Lão tặc họ Hoa kia! Người bảo ta khí lực suy kiệt sao ta còn kiềm chế được thì?

Lúc lão giơ cán thương nhằm trúng huyết đạo Thủy Sanh nàng tự động đụng vào thì người lão và người Thủy Sanh che đi nên Hoa Thiết Cán và Dịch Vân đều không trông thấy, vẫn tưởng lão đã ra tay thực sự điểm té Thủy Sanh.

Hoa Thiết Cán vừa kinh hãi vừa lo sợ, lại dở giọng nịnh bợ:

– Lão tiền bối thần võ phi thường, kẻ phàm phu tục tử khác nào ếch nằm đáy giếng, quả nhiên không thể tiên liệu được nội lực của tiền bối thâm hậu như vậy, đừng nói hiện nay không có người thứ hai nào bì kịp mà quả là tiền bối tiền vô cổ nhân, hậu vô lại giả.

Lão đưa ra một tràng dài nịnh hót Huyết Dao Tăng giọng nói phát run trong lòng khùng khiếp vô cùng.

Huyết Dao Tăng la thầm trong bụng:

– Thật là bẽ bàng!

Lão tự biết tuy tạm thời tránh khỏi họa sát thân nhưng huyết đạo của Thủy Sanh bị đụng vào ngoại lực tầm thường, chứ không phải chỉ lực của mình điểm trúng kinh lực không đi sâu vào huyết đạo thì chẳng bao lâu nó sẽ tự giải khai. Sự may mắn chỉ có một lần ít khi tái ngộ, giả tử vừa rồi nàng lượm thanh huyết đạo để chém lão thì dù cán thương có đụng trúng huyết đạo của nàng đầu lão cũng bay đi xa rồi.

Bây giờ Huyết Dao Tăng chỉ còn mong trong thời gian ngắn ngủi khôi phục lại một chút công lực, tức là trước khi huyết đạo của Thủy Sanh tự giải khai đang tìm cách giết nàng.

Nhưng việc đời dục tốc bất đạt, về tình hình nội lực mà gắng gượng một chút là rước lấy đại họa.

Huyết Dao Tăng lặng lặng không nói gì nữa, nằm ngã xuống từ từ thổ nạp chân khí.

Lúc này lão muốn ngồi xếp cũng không thể được, lão lại không dám nhắm mắt vì sợ ba người bên cạnh đột nhiên hành động bất lợi cho mình.

Chỗ Thủy Sanh nằm cách Huyết Dao Tăng không đầy ba thước, ban đầu nàng rất đổi bồn chồn không hiểu lão ác tăng này sẽ đối phó với mình bằng cách nào. Sau một lúc nàng không thấy động tĩnh gì mới hơi yên dạ.

Địch Vân cảm thấy trên đầu bả vai, tay chân chỗ nao cũng đau đớn cơ hồ không chịu nổi, chàng phải nghiêng rặng chịu đựng cho khỏi bật tiếng rên la, tâm thần hỗn loạn không thể nghĩ ngợi gì được.

Thủy Sanh đau đớn đến cùng cực thể lực khó bề chống chọi, nàng nằm một lúc trong lòng nóng báo thù cha khí uất đưa lên, làm nàng xỉu đi rồi ngủ ly bì.

Huyết Dao Tăng mừng thầm trong bụng tự nhủ:

– Hay hơn hết là thị ngủ đi mấy giờ thì ta mới đỡ lo.

Hoa Thiết Cán nhìn rõ tâm tư của lão, lão chỉ còn chưa hiểu Địch Vân vì lòng dạ mềm yếu hy vì thần trí hồ đồ mà không giết lão, cuộc sinh tử của lão hoàn toàn trông vào Thủy Sanh có hành động sớm hơn Huyết Dao Tăng hay không. Lão thấy nàng ngủ vội la gọi:

– Thủy diệt nữ! Thủy diệt nữ! Diệt nữ chớ có ngủ, hai tên dâm tăng sắp đối phó với người đó.

Thủy Sanh mệt mỏi không chịu nổi, nàng chỉ ú ớ hai tiếng chứ không tỉnh lại.

Hoa Thiết Cán lại lớn tiếng hô:

– Nguy rồi! Nguy rồi! Tỉnh lại cho mau! Không thì ác tăng sát hại người đó.

Huyết Dao Tăng cả giận nghĩ thầm:

– Thằng cha này hô hoán hoài thật nguy hiểm vô cùng!

Lão nhìn Địch Vân nói:

– Hảo đồ nhi! Đồ nhi lại đây lấy đao giết lão già này đi!

Địch Vân đáp:

– Lão đã hàng phục rồi, cần gì phải giết lão?

Huyết Dao Tăng nói:

– Lão hàng phục đâu? Người không nghe lão vừa lớn tiếng hô hoán con nhỏ sát hại sư đồ đầy ư?

Hoa Thiết Cán lên tiếng xen vào:

– Tiểu sư phụ! Lệnh tổ sư hung dữ tàn độc. Hiện giờ chân khí lão thất tán không hành động được nên hô tiểu sư phụ hạ sát Hoa mỗ, lúc nữa lão mà khôi phục được nội lực sẽ phần nộ tiểu sư phụ về tội bất tuân sư mạng và giết tiểu sư phụ đó sao bằng hạ thủ trước giết chết lão đi cho yên.

Địch Vân lắc đầu đáp:

– Lão cũng không phải là sư tổ của tại hạ, nhưng đã có ơn cứu mạng tại hạ. Tại hạ không thể giết lão được.

Hoa Thiết Cán giục:

– Lão không phải là lệnh sư tổ ư? vậy tiểu sư phụ nên mau mau động thủ đi, không thể chần chờ được nữa. Bọn hòa thượng ở Huyết Dao Môn cực kỳ hung ác tàn nhẫn, chẳng đếm xỉa gì đến tình nghĩa tiểu sư phụ còn muốn sống nữa hay thôi?

Trong lúc nóng nảy, lão nói năng đối với Huyết Dao Tăng không giữ được ý tứ kính trọng nữa.

Địch Vân ngần ngừ, chàng biết rõ Hoa Thiết Cán nói có lý, nhưng bảo chàng hạ sát Huyết Dao Tăng thì bất luận trường hợp nào chàng cũng không nỡ hạ thủ. Chàng nghe Hoa Thiết Cán không ngớt thúc giục đâm ra nóng nảy lớn tiếng quát:

– Lão đừng nói nhiều nữa nếu còn mồm năm miệng mười thì ta giết lão trước.

Hoa Thiết Cán thấy tình thế bất diệu, không dám nói nữa, chỉ mong Thủy Sanh tỉnh lại cho mau.

Sau một lúc, lão lớn tiếng la:

– Thủy Sanh! Thủy Sanh! Gia gia người sống lại kìa! Gia gia người sống lại kìa!

Câu này quả nhiên phát sinh hiệu lực Thủy Sanh trong lúc mê man nghe người hô hoán “Gia gia người sống lại” nàng mừng quá tỉnh lại ngay, lớn tiếng gọi:

– Gia gia! Gia gia!

Hoa Thiết Cán hỏi:

– Thủy diệt nữ! Người bị hấn điểm huyết đạo nào? Lão ác tăng này mất hết khí lực, dù có điểm trúng cũng không đáng ngại, ta dạy người cách hút chân khí xông vào huyết đạo để giải khai.

Thủy Sanh đáp:

– Chỗ xương sườn dưới nách bên trái của diệt nữ đột nhiên tê chồn rồi không nhúc nhích được nữa.

Hoa Thiết Cán nói:

– Đó là huyết Đại Bao vụ này dễ lắm. Người hít một hơi chân khí giữ lại ở huyết đan điền rồi từ từ đưa vào huyết Đại Bao để xung kích, giải khai được huyết đạo là lập tức trả được mối thù giết cha.

Thủy Sanh gật đầu đáp:

– Hay lắm!

Tuy nàng tức giận Hoa Thiết Cán đến cực điểm nhưng nghĩ đến dù sao lão

vẫn là bạn chứ không phải thù, mà điều lão chỉ điểm lại có lợi cho nàng, nàng liền nghe lời hít chân khí vào để tụ ở huyết Đan Điền.

Huyết Dao Tăng hé mắt chú ý nhìn cử động của Thủy Sanh, thấy nàng nghe theo lời chỉ điểm của Hoa Thiết Cán, bất giác ngấm ngấm kêu khổ, miệng lẩm bẩm:

– Con nhỏ này đã gạt đầu được thì chẳng cần giữ chân khí ở huyết Đan Điền để xung kích huyết đạo. E rằng chỉ trong khoảng thời gian chấy tàn nén hương thì hành động trở lại được.

Hắn liền bảo nguyên thủ nhất, gác ra ngoài chuyện Thủy Sanh có hành động được hay không, ráng làm cho một tia chân khí trong bụng dần dần mạnh lên.

Cách đạo dẫn chân khí xung kích huyết đạo cực kỳ vi diệu, cả Hoa Thiết Cán cũng không làm được. Thủy Sanh nghe lão chỉ điểm mấy câu dễ gì phát sinh hiệu lực? Nhưng huyết đạo nàng bị phong tỏa do huyết mạch lưu chuyển tự nhiên dần dần giải khai, chứ không phải do nàng huy động chân khí xung kích.

Chỉ trong khoảnh khắc, Thủy Sanh đã cử động được xương sống.

Hoa Thiết Cán cả mừng nói:

– Thủy diệt nữ! Tốt rồi đó! Người tiếp tục xung kích huyết đạo theo phương pháp giấy lát nữa là đứng dậy được ngay.

Thủy Sanh lại gạt đầu.

Nàng cảm thấy chân tay dần dần hết tê chồn, thở phào một cái, chống tay xuống ngồi nhồm dậy.

Hoa Thiết Cán reo lên:

– Tuyệt diệu! Thủy diệt nữ! Nhất thiết mọi cử động của người nên theo lời ta dặn bảo chớ để lằm lẩn thứ tự. Những mấu chốt bên trong cực kỳ khẩn yếu, người không làm đúng thì khó lòng trả được mối đại thù.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Bước đầu người hãy lượm thanh loan đao ở dưới đất lên.

Địch Vân ngó thấy hành động của nàng, biết ngay bước thứ hai là vung huyết đao chặt đầu Huyết Dao Tăng, nhưng chàng thấy Huyết Dao Tăng cặp mắt nửa nhắm nửa mở, tựa hồ chẳng để ý gì đến mối nguy nan sắp xảy đến cho mình.

Lúc này Huyết Dao Tăng cảm thấy khí lực ở chân tay ngấm ngấm nẩy nở. Chỉ cần trong nửa giờ nữa, dù chưa đủ kinh lực nhưng cũng có thể cử động theo ý muốn.

o O o